

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Den flyvende Post

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Den flyvende Post", i Goldschmidt, M. A.: *M. Goldschmidts Poetiske Skrifter*, udg. af A. Goldschmidt, 1896-98, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt12tom-shoot-workid55498/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: M. Goldschmidts Poetiske Skrifter

III

DEN FLYVENDE POST

(1868)

I

Fritz Bagger havde taget juridisk Examen og kom hjem paa sit Værelse med Trang til Hvile og for rastløs til at finde Ro. Alt, hvad der i hans Hoved hørte til Tænkning og Forstandighed, var slappet efter Anspændelsen; men en længe tilbageholdt Magt var vaagnet: et Maal var naaet, han stod paa Toppen, Livet laa for ham, Livet, Livet! Hvad var nu dette Liv? Han var fire og tyve Aar. Han kunde' vende sig, hvorhen han vilde, lade Fantasien gaa efter alle Kompassets Streger — overalt øjnede han ude i Horisonten blidt farvede Smaaskyer og saa Intet deri uden en ubestemt Lyksalighed. Han holdt Haanden for Øjnene og søgte at forme dette Ubestemte til et tydeligt Maal, og efter en lang Stunds Forløb sagde han: »Ja, og saa gifter man sig.»

»Ja, man gifter sig,« vedblev han efter en Pávse; »men med hvem?«

Hans Tanker havde nu en bestemtere Retning; men Synerne for hans indre Øje havde

ikke vundet i Tydelighed. Atter var Horisonten vidt omkring rosenfarvet, og imellem de farvede Lag tittede Englehoveder frem, ikke bibelske Engle, der jo hverken ere Mand eller Kvinde, men englelige Pigebørn, som han ikke kjendte, og som ikke kjendte ham. Sandheden var, at han ikke kjendte Nogen, han kunde give sit Hjerte hen til, men længtes med pludselig, fire-ogtyveaarig Magt efter den, han kunde byde det, efter den, som var værdig til at modtage det hele, selvstændige Menneske, han havde skabt, og til Gjengjæld skænke ham hele hin anede, forunderlige Lyksalighed, som er, som maa være i Verden, eftersom man tror saa fast derpaa.

»Aa, jeg er en Nar!« sagde han, da han pludselig blev sig bevidst, at han saadan drømte og længtes. Han søgte at tage sig Noget for, tænkte paa et lille Gilde, der skulde være om Aftenen; men Stemningen kom igjen og betog ham, fordi der var Foraar i ham, fordi Livet bævede i ham som i Træer og Planter, naar Vaarsolen skinner.

Han lagde sig i Vinduet — det var en Kvist- etage — og lod Vinden køle sin Pande. Men medens Vinden kølede, gav selve Gaden hans Stemning ny Næring. Der gik det nede, det Ubekjendte, for ham tilhyllet og skjult som paa en Maskerade. Hvilken Herlighed kunde ikke hin lette Jomfrufod bære! Hvilken Fantasi kunde ikke bevæge sig i Hovedet under den lille Hat, og hvilket Hjerte kunde ikke slaa under Shawlets

III

Folder! Men al den Herlighed kunde tilhøre en Anden — ak, ja, der var vist mange Lykkelige dernede! — og selv om dette ikke var, selv om Skæbnen førte En sammen med en saadan Pige, der var fri, elskværdig, velopdragen, af god Familie, hvo borgede da for, at man ikke for hendes Skyld opgav Hende, den Rette, den Ventede, hvis Afglans havde vist sig mellem de farvede Skyer? Eller hvo borgede for, at man ikke paa anden Maade tog fejl af den Valgte?

»O, Livet er et Lotteri, et grumt Lotteri; thi for Hver trækkes det kun een Gang, og den hele Personlighed er Indsatsen. Ve den Tabende!«

Efter nogen Tids Forløb var Fritz under disse Betragtninger blevet melankolsk, og saa lyst, smilende, bestemt Livet nys havde staaet for ham, saa taaget, hensigtsløst, pinligt stod det nu. Anden Gang strøg han sig over Panden, rystede Tankerne af sig og søgte at tage sig Noget for, og anden Gang endte det med, at han gik til Vinduet og stirrede ud.

En Hvirvelvind opfyldte Gaden, slog Porte og Døre i, rystede i Vinduerne og førte Støv med sig helt op til hans høje Kvistetage. Han vilde trække sig tilbage, da saa han i Støvskyen et lille Stykke Papir, der hvirvledes med og kom tæt til ham. Han lukkede Øjnene mod Støvet, greb paa Maa og Faa ud efter Papiret og fik det i Haanden. I samme Øjeblik var Hvirvelvinden faret over og Himlen atter klar. Der syntes ham skæbnesvangert; det lille Stykke Papir maatte

have en Hensigt med ham, en Mening for ham; det Ubekjendte, som han vel ikke bestemt havde tiltalt, men dog saa inderlig beskæftiget sig med, kunde ikke aldeles tilfældig spille ham dette i Hænderne, og med bankende Hjerter gik han tilbage i Stuen for at læse Budskabet.

Den ene Side af Papiret var aldeles blank; paa den anden Side stod i Hjørnet til venstre det Ord »elskede«, og et Stykke nedenfor i en Spids syntes Underskriften at have været; men der var Intet tilbage af den uden Bogstaverne »geb«.

»Geb, hvad betyder det?« spurgte Fritz Bagger med mørk Humor. »Havde der endda staaet Gek, saa havde jeg kunnet forstaa det, skjønt det var ugrammatikalsk. Geb, Gebrer, Algebra, Gebrüder — buh, jeg er en stor Nar.«

»Men det er det Samme, hun skal have Svar!« raabte han og satte sig til at skrive et langt, glødende Kjærlighedsbrev. Da han var færdig dermed og havde gjennemlæst det, rev han det istykker.

»Nej,« sagde han, »har Skæbnen ment det Allerringeste med at agere Postbud til mig gennem Vinduet, saa lad mig dog bære mig fornuftig ad.« — Han skrev paa et lille Stykke Papir:

»Som de gamle Normænd, da de droge til Island, kastede deres Højsædestøtter i Havet med den Beslutning at fæste Bo, hvor de dreve iland, saaledes udsender jeg dette. Min Tro følger efter,

og det er min Overbevisning, at hvor dette daler, der vil jeg engang komme og hilse Dig som min Udkaarne, som min — —«

»Ja, hvad skal jeg nu sætte til?« spurgte han sig selv. »Ih, som min — geb —!« tilføjede han med et Udbrud af lystig Humor, der ligesom afsluttede den hele erotiske Krise. Han gik til Vinduet og kastede Papiret ud. Det dalede med langsom Bævren; han var allerede bange for, at det skulde gaa lige ned i Rendestenen; men saa kom en Vind og løftede det næsten helt op til ham; en ny Vind førte det bort igjen, løftede det højere og højere, hvirvlede med det, og tilsidst forsvandt det for hans Blik, i bestandig Stigen, syntes ham.

»Saa blev jeg dog forlovet i Dag,« sagde han til sig selv med et vist roligt Lune og dog greben af den Følelse, at han havde forskrevet sig til det Ubekjendte.

II.

Sex Aar gik hen, og Fritz Bagger havde imidlertid gjort, hvad man kalder Karriere, skjønt ikke i den erotiske Retning. Han var bleven Assessor i Kriminal- og Politiretten og blev især anerkjendt for den Skarpsindighed og Energi, hvormed han bragte Forbrydere til Bekjendelse.

Selv et Menneske med fine og poetiske Følelser kan godt tilfredsstille sig selv i en saadan Virksomhed, i det Mindste for en Tid; en Mand kan med det Halve af sin Sjæl føre et Liv, der synes ham selv og andre helt, netop fordi det er virksomt, fordi det sysselsætter ham og fylder ham med den Bevidsthed, at han udretter noget Dygtigt og Godt. Der er en ungdommelig Arbejds-kraft, som ikke behøver at se skarpt ud i Fremtiden efter et bestemt Følelses- eller Ærgjerrighedsmaal: selve det, ved Arbejdet at hævde sig paa en given Plads, bliver for en saadan Organisme hver Dag et Maal, en Nydelse, noget Udfyldende, og man kan i en Række af Aar drive Virksomheden saa energisk, at man endog slipper over den vanskelige Tid, som i hvert Døgn truer med at indfinde sig: Tiden mellem Arbejdet og Søvn, den Dæmrings- eller Tusmørketid, da den anden Halvdel af Sjælen gjerne vil vaagne.

Det være sig nu, at hans Embedsvirksomhed ikke havde levnet ham Tid og Lejlighed til at fri, eller af andre Grunde: Fritz Bagger var forblevet Ungkarl, og en Ungkarl med Kriminal- og Politirets-Assessors Gage er jo en rig Mand. Assessor Bagger kunde, naar hans Forretninger tillode ham at beskæftige sig med Livet som et personligt Anliggende, behandle det paa hin elegante, sorgløse, næsten poetiske Maade, som i de allerfleste Tilfælde er nægtet Ægtemænd, og som er en af Grundene til, at de trykke en Ung-

karl i Haanden med et af Nag, Beundring og Medlidenhed blandet Suk. Kommer nu hertil, at en Ungkarl med Kriminal- og Politirets-Assessor-Gage er en Mulighed til et fordelagtigt Ægteskab, saa indses let, at Fritz Bagger var, hvad man kalder søgt, i mange Selskaber. Han kom ogsaa Selskabslivet imøde, saavidt Forretningerne tillode det, foer lige fra Akterne eller fra et Forhør i den sorte Kjole, ilede til en Middag eller en Soirée og morede sig ofte, hvor de fleste Andre kjedede sig, fordi Samtale om hvilkensomhelst Ting med dannede Mennesker blev ham en Forfriskning, og fordi han medbragte en god Appetit og et paa samvittighedsfuldt Arbejde hvilende godt Humør. Han kunde vise Interesse for alskens Smaating, fordi de i deres Betydningsløshed — ganske modsatte de Smaating, hvori han en halv Time i Forvejen med pinlig Opmærksomhed havde søgt Skyld — syntes ham at høre en Uskyldigheds- og Barnlighedsverden til, og rykkede man ham nær med alvorligere Ting, saa talte han frit, gav sig tilsyneladende ganske hen, lod hele Overfladen af sin Sjæl strømme ud, hvilket skaffede ham Venskab og Anerkjendelse hos Mange, som med Tilfredshed bemærkede, at der hos en saa begavet og anset Mand dog ikke var noget generende Dybt.

Sex Aar vare altsaa hængaaede paa denne Maade, da Assessor Bagger — eller, som vi hellere i Erindringen om hans Examensdag og hans Billetter med den flyvende Post ville kalde

g*

ham, Fritz Bagger, — var indbudet til et Bryllupsgilde paa Skydebanen. Selskabet var ikke meget talrigt — ikkun tredive Par — men meget elegant. Bagger var Ven baade af Brudens og Brudgommens Familier, var som Følge deraf godt bekendt med næsten alle Tilstedeværende, følte sig ret imellem Venner, samlede af en fælles, højtidsfuld Glæde, og var mere end sædvanlig veltilmode. En ypperlig Vin, som Brudens Fader selv havde ladet hidbringe, satte den sidste, fuldendte Buket paa Stemningen. Bagger var en af dem, som, skjønt Brudeparrets Skaal officielt var udbragt, fandt Lejlighed til gjennem en Betragtning af Kjærlighed og Ægteskab at bringe Parret sin Lykønskning, og dette gav en solid, prosaisk Mand Anledning til den vittige Bemærkning og det hjertelige Ønske, at en saa udmærket praktisk Embedsmand som Assessor Bagger ogsaa vilde overføre sine smukke Theorier om Ægteskab i Praxis. Skaalen blev drukket med Begejstring, og i det Samme rystede et stærkt Vindstød i Vinduene, slog en af Dørene op og trængte saa langt ind i Salen, at Lysene flagrede stærkt.

Bagger var ved Vinen, Selskabet, Synet af det lykkelige Brudepar blevet sex Aar yngre. Hans Sind var rykket bort fra Kriminal- og Politiretten og befandt sig højt oppe, som paa Kvisten, med Udsigt til de farvede Smaaskyer og Englehovederne. Det pludselige Vindstød bragte ham fuldstændig tilbage i hint Øjeblik, da han ud-

sendte sin Seddel som Nordens Helte deres Højsædestøtter, Stemningen fra hans fireogtyvende Aar kom helt over ham, underlig blandet med vemodig Tilbageskuen fra det tredivte Aar, med Ironi, Skjemt, Lyst til at tale, give sig Luft, og han raabte, idet han rejste sig for at takke:

»Jeg er forlovet!«

»Ih! Ej! Gratulerer! Gratulerer!« lød fra alle Sider.

»Dette Vindstød, som nær havde slukt Lysene, bragte mig Budskab fra min Brud!«

»Hvad for Noget? Hvad er det?« sagde Folk. Hovederne vare i Øjeblikket slet ikke indrettede paa at gjætte Gaader. Kun ved den nederste, ungdommelige Ende af Bordet hørtes den Kældermand: »Det er altsaa en Dame, der gjør Blæst.«

»Har De, Assessor Bagger, som Venedigs Doge trolovet Dem med Havet eller med Stormen?« spurgte Brudgommen skjelmisk.

»Hør ham, den Lykkelige!« raabte Bagger. »Siddende paa den gyldne Tærskel til Eros's Rige har han faaet Inspirationen, den geniale Sympathi, der lader ham ane og gjætte Alt, hvad der hører Eros til! Ja, netop som Venedigs Doge, men ikke saa fornemt! Fra mit Kvistkammer, hvor jeg sad paa min Examensdag, har jeg, ledet af Eros paa en Maade, som det vil blive for vidtløftigt her at beskrive, givet Hvirvelvinden Kjærlighedsbrev med, og hvad Øjeblik det skal være, kan Hun træde frem med mit Brev, mit Anfordringsbevis, og forlange mig hel og holden.«

»Hvem er det da?» spurgte Brudgom og Brud med den alvorligste Interesse.

»Ja, hvor ved jeg det? Kjender jeg Hvirvelvindens Veje?»

»Var Brevet underskrevet med Deres Navn?»

»Nej; men tror De ikke, jeg vil staa ved min Haandskrift?» spurgte Bagger yderst alvorlig.

Denne Alvor med Hensyn til en Forpligtelse, som Ingen forstod, blev komisk, og Bagger selv følte i dette Øjeblik, at han var paa Randen af det Latterlige. Han søgte at samle sig og sagde: »Er det ikke en Forpligtelse, vi Alle have? Anerkjende ikke baade Bruden og Brudgommen i dette Øjeblik, at længe før de kjendte hinanden, var Forpligtelsen til Stede«

»Jo, jo!» raabte Brudgommen.

. . . »Og Hvirvelvinden, Tilfældet, den ubekjendte Magt førte dem sammen, saa at Forpligtelsen blev indløst.«

»Ja, ja!»

»Lad os da,« vedblev Bagger, »drikke et Glas for Vinden, Tilfældet, det Bevægelige, Ubekjendte og dog Styrende. Til dem af os, som endnu ere uforsørgede og under 40, bringer det vel engang en Brud; til dem, der ere vel forsørgede, kommer det Forventede i en anden Skikkelse. Altsaa en Skaal for Vinden, der kom ind her og flagrede i Lysene, for det Ubekjendte, der bringer os det Ønskede, og for os selv, at vi ere beredte til paa Anfordring at modtage det.»

»Bravo!« raabte Brudgommen og saa paa sin Brud.

»Puh!« sagde Bagger til sig selv, da han atter satte sig, »det var endda nogenlunde godt derfra. Jeg kom i Sandhed i Vinden. Pokker skal tage mig, før jeg igjen bliver sværmerisk!«

Hvorledes Assessor Bagger kunde faldet i Søvn den Aften, delt imellem Erindring eller Længsel og Mismod over at have erindret, er vanskeligt at sige, hvis han ikke ved sin Hjemkomst havde fundet en Pakke Akter: en interessant Tyvssag. Han satte sig strax til at læse, og Dagen var ved at gry, inden han blev færdig Hans sidste Tanke, før hans Øjelaag faldt til, var: To Aars Forbedringshus.

III.

En Maanedes Tid senere, henimod Slutningen af September, gik to Damer paa 20 å 22 Aar i en Have, et Par Mil fra Kjøbenhavn. Skjönt Havens Gange vare ret brede, var det dog vanskeligt for Damerne at gaa ved Siden af hinanden formedelst Hindringer. Efteraaret viser sig uformeligt og kantet. Ribs- og Stikkelsbærkviste, der tidligere paa Aaret vilde have hængt i bløde Buer, stak nu stift frem og greb i Damerne Kjoler; Grene fra Blomme- og Æbletræer hang

golde og knækkede og fordrede Agtpaagivenhed ogsaa opad. Den ene af Damerne hørte øjensynlig hjemme paa Stedet; det kunde ses, dels af hendes Dragt, der, skjønt elegant, var huslig, dels af, at hun gik foran og gjorde Honneurs ved at bøje Grene og Kviste tilside og holde dem, indtil den anden, mere pyntede Dame var sluppen forbi. Allerede paa Grund af Vandringens Hindringer førtes ingen af hine lette, dæmpede, fortrolige Samtaler, der ellers saa naturlig opkomme, naar yngre Damer, Bekjendte eller »Veninder«, besøge hinanden og fra Huset slippe ene ud i Have eller Skov. En opmærksom Jagttager vilde imidlertid ved at betragte Begges Fysiognomi maaske være kommen paa den Tro, at selv om disse To havde været sammen paa den mest banede Vej, vilde dog ingen Fortrolighed være opkommen imellem dem, og han vilde have mistænkt Husets Dame for, at hun ved at være høflig og omhyggelig søgte at bøde paa manglende Interesse. Hun var ikke paafaldende smuk, men af en fin Natur, det viste sig i hele Skikkelsen og maaske især i den usædvanlig fint tegnede Næse; dog var det først ved at se ind i hendes Øjne, at man fik Forestilling om en Kvindelighed noget over det Sædvanlige; thi dets Udtryk eller dets Indhold lod sig ikke gribe paa engang: der var baade Drømmeri og Bestemthed og Mulighed til en Ironi eller Skjemt, der virker saa sælsomt, naar den kommer fra dyb Grund. Den anden Dame var borgerlig-fornem, en smuk, dannet Pige,

havde vistnok ogsaa Sjæl til Husbehov, men var dog langt mindre beskæftiget med en Verden i sit eget Indre end med, hvad vi sædvanlig kalde Verden. Det var om Verden, om den kjøbenhavnske Verden, at Frøken Brandt i dette Øjeblik gav Frøken Hjelm en af Grene og Kviste afbrudt Beretning, og skjønt Frøken Hjelm ikke var nonneagtig ligegyldig enten for Moder eller Begivenheder i *high life*, bragte den Maade, hvorpaa Frøken Brandt umiskjendelig lagde sin Sjæl deri, hende til at gaa saa høflig foran.

»Men De har da hørt om Emmy Ibsens Bryllup?« spurgte Frøken Brandt.

»Ja, det var jo for en Maanedes Tid siden.«

»Ja; jeg var Brudepige.«

»Saa?« sagde Frøken Hjelm med en Tone, der bødede paa Ordets Korthed.

»Det stod paa Skydebanen.«

»Naa!« sagde Frøken Hjelm, igjen med saa korrekt Betoning, som om hun havde lært den af »Nej«. — »Tag Dem i Agt, Frøken Brandt,« tilføjede hun, idet hun bøjede sig for en Æblegren.

»Tage mig i Agt? — aa, for den Gren!« sagde Frøken Brandt og bøjede saa nydelig og koket af for den, som om den havde været levende.

»Det var meget muntert,« vedblev hun; »ganske anderledes muntert, end Bryllupsselskaber ellers er; men det var da for en god Del Assessor Bagers Skyld.«

»Saa?»

»Ja, han var meget munter jeg var hans Borddame»

»Ah!»

»O, Gud, nej — tænk Dem, ved Bordet rejser han sig og erklærer, at han er forlovet!»

»Var hans Brud tilstede?»

»Nej, det skulde hun nok lade være! Ved De, hvem det var?»

»Nej, hvor skulde jeg vide det, Frøken Brandt?»

»Hvirvelvinden!»

»Hvirvelvinden?»

»Ja. Han sagde, at han som ungt Menneske i et højtideligt Øjeblik havde sendt sit Frierbrev eller sit Løfte ud med Vinden, og han ventede bestandig paa Svar; han var forpligtet, forlovet! — Av!»

»Hvad var det?» spurgte Frøken Hjelm deltagende.

Sagen var, at den unge Værtinde i dette Øjeblik havde opgivet sin høflige Omhu, og at en Stikkelsbærgren var slaet imod Frøken Brandts Ankel.

Smerten var hurtig ovre, og de to Damer, der nu vare komne til Enden af Gangen, vendte sig om mod Huset, men Side om Side, og hver værgende for sig, uden at lægge Mærke til, at der var sket nogen Forandring.

»For Resten tror jeg det knapt,» vedblev Frøken Brandt; »han sagde det maaske blot for

at gjøre sig vigtig; for visse Herrer ere lige saa kokette som . . . som de beskyldte os for at være.«

Frøken Hjelm sagde et tvivlende »Um!«

»Jo, det er de virkelig! Har De truffet nogen Dame saa koket som en Skuespiller?«

»Jeg kjender ingen af dem; men jeg skulde da tro, en Skuespillerinde.«

»Nej, ingen af de Skuespillerinder, jeg har truffet paa — af de bedre — er egentlig koket . . . jeg ved ikke, hvad de er; men de ere komne ud over det, tror jeg.«

»Men De mener altsaa, at Assessor Bang er koket?«

»Ikke Bang — Bagger. Ja, for uagtet han nu sagde, at han havde den romantiske Forelskelse i en Fe, gjør han dog saa smaat Kur til beskedne, jordiske Damer. Han er maaske egentlig noget lapset.«

»Det er stygt af en gammel Mand.«

»Ja, men gammel er han heller ikke.«

»O,« sagde Frøken Hjelm leende, »jeg har kun kjendt een Krigsassessor, og han var gammel; derfor forestilte jeg mig vel alle Krigsassessorer som gamle.«

»Ja, men Assessor Bagger er ikke Krigsassessor; han er rigtig Assessor, Overrets- eller Kriminalassessor.«

»Hu, hvor det er alvorligt! Og han er forelsket i en Fe!«

»Ja, det er latterligt!« sagde Frøken Brandt og lo.

Under denne Samtale vare de komne til Huset, og Frøken Brandt klagede over, at Noget endnu stak hende i Anklen. De gik ind i Frøken Hjelm's Værelse, og her blev en Torn opdaget og trukken ud.

»Hvor det dog er et nydeligt og hyggeligt Værelse!« sagde Frøken Brandt og saa sig om.
»Ja, naar man bor saadan, kan man sagtens bo paa Landet Sommer og Vinter. Ude hos os i Taarbæk, der blæser det ind ad Vinduer, Døre, Vægge, Loft.«

»Der maa være slemt i Hvirvelvind.«

»Ja. — Ah! Ja, det kunde være ret morsomt, naar Hvirvelvinden fæg med saadanne Billetter — ikke fordi man bryder sig om dem; men interessant maa det dog være for et Øjeblik.«

»Aa, ja, maaske.«

»Ja, hvorledes tror De, en ung Pige vilde være tilmode, naar der saadan kom fra Himlen en Seddel, hvori En forpligtede sig til hende for Tid og Evighed?«

»Det er jo ikke godt at sige; men jeg tror ikke, at Sagen er saa ganske usædvanlig. En Veninde af mig fik engang en saadan Seddel blæst til sig, og hun forærede mig den.«

»Forærer man saadanne Ting bort? Har De Sedlen?«

»Jeg vil se efter,« sagde Frøken Hjelm, og vistnok efter længere Søgen i Sybord, Skuffer og

smaa Æsker, end egentlig var nødvendigt, fandt hun den.

Frøken Brandt læste den og vogtede sig vel for at sige, at den højlig syntes hende netop at kunne ligne den, Assessoren havde omtalt.

»Og saadan en Seddel forærer man bort!« sagde hun efter en Pavse.

»Ja, vil De have den?« spurgte Frøken Hjelm pludselig ligesom efter en rask fattet Beslutning.

Frøken Brandts første Bevægelse var at gribe hastig til; men hun standsede sig selv næsten lige saa hurtig og svarede: »Aa, ja, Tak, som Kuriositet.« — Derpaa stak hun den langsomt ind mellem Handsken og Haanden.

Da Frøken Brandt og hendes Selskab vare tagne bort, sagde Frøken Hjelm sine Kusine, en smuk, middelaldrende Enke, til hende: »Hvordan er det, Ingeborg? Det synes mig, Du ler med det ene Øje og græder med det andet.«

»Ja; en Sæbeboble er bristet for mig — og glimrer maaske for en Anden.«

»Du ved, jeg forstaar sjelden de aandfulde Gaader; kan Du ikke oversætte Dine Ord?«

»Jo, jeg har i Dag mistet en Illusion, der har varet i sex Aar.«

»I sex Aar?« sagde Kusinen med et forskende eller deltagende Blik. »Den har altsaa begyndt, da Du knap var sexten Aar?«

»Nu tror Du, at da jeg var i mit sextende Aar, saa jeg et Ideal af en Mand og forelskede mig i ham, og idag har jeg hørt, at han er gift.«

»Jeg ved ikke, om jeg netop troede det,« svarede Kusinen og slog Øjnene ned; »men jeg vil nok tro, at Du har havt et smukt Syn dengang og baaret paa det i Tavshed — og med Tro.«

»Det var dog mere end et Syn; det var et Brev, et Kjærlighedsbrev.«

Kusinen saa paa Ingeborg saa spørgende, saa ængstelig spørgende, at Ord ikke behøvedes. Desuden syntes Kusinen at vide, at naar Ingeborg vilde tale, saa talte hun uden Opfordring, og vilde hun tie, saa tav hun.

Ingeborg vedblev: »Det var engang, da jeg kjørte til Byen med salig Fader. Fader skulde kun til Nørrebro, og jeg havde et Ærinde ved Vestervold. Saa steg jeg af og gik ad Kjærlighedsstien. Da jeg kom til Hjørnet af Stien og Ladegaardsvejen, slog Vinden pludselig saa stærkt imod mig, at jeg knapt kunde trække Vejret, og Noget blæste ind i mit Slør og blev hængende der og slog med Vingerne ligesom en Sommerfugl. Jeg vilde jage det bort, for det blindede mit ene Øje; men det blæste tilbage igjen; saa greb jeg det og vilde lade det flyve bort over mit Hoved; men i det Samme saa jeg, at det var et beskrevet Stykke Papir, og læste det. Det var et Kjærlighedsbrev! Et Menneske skrev, at han udsendte dette, ligesom i Oldtiden de norske Udvandrere lode deres Højsædestøtter føre af

Havet, og hvor det naaede hen, vilde han engang komme og bringe sin Tro til sin Udkaarne — geb —.«

»Geb? Hvad er det?« spurgte Kusinen.

»Det er Ingeborg,« svarede Frøken Hjelm med en troskyldig Simpelhed, der viste, hvor dybt hun havde trot paa Sendelsens Alvor.

»Det var da mærkværdigt!« sagde Kusinen og tilføjede med et Smil, der syntes at spille over i det Ironiske: »Og besluttede Du dengang at forblive i ugift Stand, indtil den ubekjendte Brevskriver kom og indfrie sit Løfte?«

»Det vil jeg ikke sige,« svarede Ingeborg, der lige saa hurtig kom *en garde*; »men Brevet bidrog maaske til, at jeg senere har gjort lidt strengere Fordringer, end efter Omstændighederne kunde opfyldes.«

»Naa, og nu?«

»Nu forærede jeg Frøken Brandt Brevet.«

»Forærede Du det bort? Hvorfor?«

»Fordi jeg erfarede, at den Mand, der maaske eller rimeligvis skrev Brevet i sin Ungdom, har ondtalt det højt og lydelig og er Assessor i en af Retterne.«

»O, jeg forstaar,« sagde Kusinen halvhøjt, »naar Idealet opdages at være en Assessor, saa —«

»Saa er det ikke idealt længer; nej. Det Hele var blevet befamlet ved at blive virkeligt. Jeg vilde ud af Fristelsen til at tænke paa ham. Fri til ham, melde mig hos ham som den lykkelige Finder kunde jeg da ikke.«

»Det forstaaer jeg meget godt,« sagde Kusinen og lagde kjærlig sin Arm om Ingeborgs Liv; »men hvorfor gav Du just Frøken Brandt Brevet?«

»Fordi hun kjender Assessoren og vistnok, saavidt jeg kunde skjønne, føler Noget for ham. De To kunne faa hinanden, og hvilken æventyrlig Indvielse bliver det da, naar hun paa Bryllupsdagen giver ham Brevet!«

Kusinen sagde tankefuld: »Og saadanne Hemmeligheder kan leve ved Siden af En i hele Aar, uden at man aner det!« — Pludselig tilføjede hun: »Men hvordan skal Frøken Brandt ved den Lejlighed forklare Ordet Geb?«

»O, det kommer vel ikke an paa en enkelt Stavelse — og desuden, Frøken Brandt er en kløgtig Pige,« svarede Ingeborg med et ubeskriveligt Glimt i de mørke Øjne.

IV.

En Lykke kommer sjelden alene. En Morgen fik Kriminal- og Politiretssassessor Bagger i sin Bolig paa Nørregade officiel Anmeldelse om, at han fra d. 1ste i næste Maaned at regne var overflyttet i Lands-Over- samt Hof- og Stadsretten, og at han allernaadigst var udnævnt til virkelig Justitsraad, Rang 4de Klasse Nr. 3. Da han fornøjet over dette venlige Smil fraoven gik

ud for at begive sig til Raad- og Domhuset, mødte han i Porten Postbudet, der leverede ham et Brev. Med Tankerne endnu fæstede paa Justitsraadstitlen og Landsoverretten brød Assessor Bagger Brevet, men blev staaende som naglet til Jorden. I Brevet stod:

Højsædestøtterne kom i Land.

— geb —

Man siger nok, at Mandens Kjærligheds- eller Forelskelsestid er indtil hans tredivte Aar, efter den Tid bliver han ærgjerrig; men det slaar ikke altid til, og med Assessor Bagger gik det i alt Fald omvendt. Hans Ærgjerrighed var, om ikke mættet, saa dog foreløbig tilfredsstillet, Evnen til Kjærlighed var endnu slet ikke brugt, og Brevet kom som Gnisten til en Krudttønde: det foer glødende gjennem hver Aare, hver Nerve; den halve Sjæl, Ungdommens Sjæl, der havde sovet i ham, vaagnede med saa pludselig, revolutionær Magt, at den anden halve Sjæl, der hidtil havde regeret, kom til at ligge aldeles nedenunder, ja, saa fuldstændig, at Assessor Bagger gik forbi Raad- og Domhuset og kom ned i Raadhusstræde uden at mærke det. Først paa Vandkunsten savnede han pludselig den store Bygning med Søjlerne og med Indskriften: »Med Lov skal man Land bygge«, saa sig forvirret omkring og vendte om.

Saa meget var han endnu i dette Øjeblik Kriminalretsassessor, at blandt de første Tanker eller Fornemmelser, som det mysteriøse Brev vakte hos ham, ogsaa var den: Det kan være et

Skjelmeri, en Mystifikation. Men i næste Sekund stod det for ham, at han aldrig til nogen levende Sjæl havde omtalt sit dristige Billede med Højsædestøtterne og endnu mindre forraadt den gaadefulde, ham saa dyrebare Stavelse — geb —. Der kunde ingen Tvivl være: det fine, duftende Papir, den spinkle Damehaandskrift og de skrevne, faa, betydningsfulde Ord vidnede om, at Sedlen, han engang i ungdommelig, beaandet Længsel havde betrot Himlens Vinde, var naaet til en Dame, og at hun paa en eller anden Maade havde opdaget ham. Han huskede meget godt, at han en eneste Gang, fem, sex Uger tilbage, havde i et talrigt Selskab omtalt hin Begivenhed, og han tvivlede ikke om, at Historien havde bredt sig ud ligesom Bølger, naar man kaster en Sten i Vandet; men hvor i hele Byens eller Landets Kreds havde Bølgen truffet det rette Punkt? — Han saa igjen paa Konvoluten. Den bar det kjøbenhavnske Fodpostmærke; det var Alt. Det viste imidlertid med nogen Sandsynlighed, at Brevskriverinden boede i Kjøbenhavn, og muligvis saa hun i dette Øjeblik ned paa ham fra et af de mange Vinduer — thi han stod nu ved Springvandet. Der var Noget ved Papiret, Haandskriften eller maaske egenlig ved det Hemmelighedsfulde, Tilslørede, der gjorde hende ung, smuk, aandsfuld, pikant. Der var noget Feagtigt, Opløftende, Berusende i, at hans Ungdoms Længsel og Haab havde været under en god Aands Beskyttelse, at det store Ubekjendte havde taget sig af ham og

beredt ham en Elskerinde, en Hustru, netop i det Øjeblik, da han blev Overretsassessor og Justitsraad. Men hvem var hun? Det var det eneste Pinlige ved Historien; men dette pinlig Pikante kunde ikke undgaas, naar Damen skulde blive indenfor sin Sfære, omgiven af Ærbødighed og Agtelse. »Hvad vilde jeg have sagt om en Dame, et Fruentimmer, der kom ligefrem og rakte Billetten og sagde: Det er mig?» Saaledes spurgte han sig selv, idet han endelig havde fundet Raadhustrappen og gik op.

Hvorledes det den Dag gik med Forhørene, er opbevaret i Kriminal- og Politirettens Protokoller; men der er kastet et Slør derover af Hensyn til, at en Mand kun een Gang i sit Liv bliver Justitsraad. De næstfølgende Dage skal det være gaaet bedre, uagtet det er temmelig vist, at en Hestetyv blev fri for videre Tiltale, fordi Assessoren var beskæftiget med at rulle den Sisyfussten op ad Bjerget: »Hvor skal jeg søge hende, hvis hun ikke skriver igjen? Vil hun skrive igjen? Vilde hun det, hvorfor skrev hun saa ikke lidt mere strax?»

En halv Snes Dage efter Brevets Modtagelse, en Aften henved Kl. 7, sad Justitsraaden hjemme, ikke som forhen ved sit Arbejdsbord beskæftiget med Akter, men i en Krog af Sofaen, med nedhængende Arme, fordybet i en Blanding af ængstelig Uvished og drømmeagtige Forhaabninger. Haabet opbyggede Paladser, og Tvivlen pustede dem omkuld som Korthuse. En af

Fantasierne var, at hun tilsagde ham — han vilde end ikke i Tanken bruge Formen: gav ham Stævnemøde — ved en Maskerade. Det var en Maskerade, der blev given for denne Aarsags Skyld, altsaa ingen Kasinomaskerade, men et stort, elegant Maskebal, hvor en virkelig Dame kunde begive sig hen. Klokken blev elleve, den fastsatte Tid; han ventede ængstende, trykkende fem Minuter, saa kom hun og rakte ham den fine Haand i den fineste Paillehandske — — »Brev til Justitsraaden,« sagde Jens med stærk fynsk Akcent og med kort, soldatermæssig Melding.

Det er saa usædvanligt, at det, man længes efter, kommer netop i et af Længslens stærkeste Øjeblikke; men alligevel var Brevet fra Hende, Justitsraaden kjendte Udskriften, vilde have kjendt den blandt hundredetusinde. Brevet lød saaledes:

»Jeg bør være ligefrem imod Dem, og da vi aldrig vil mødes, kan jeg være det.«

Her standsede Justitsraaden et Øjeblik og snappede efter Vejret. Mangan en af vore tyveaarige Modeherrer, der aldrig have taget juridisk Examen, endsige ere blevne Kriminalretsassessorer, vilde under lignende Omstændigheder have sagt til sig selv: »Hun skriver, at hun vil være ligefrem, det vil sige, nu vil hun have mig til at løbe med Limstangen; vi ville aldrig mødes, det vil sige, nu faar jeg hende snart at se.« Men Justitsraad, Assessor Bagger troede hvert Ord som et Evangelium, og hans Knæer rystede. Han læste videre:

»Jeg er skamfuld over de faa Ord, jeg sidst tilskrev Dem; men til min Undskyldning tjener, at jeg ikkun for to Dage siden erfarede, at De er gift. Jeg har fejlet, men mere i det, man vil tillægge mig, end i det, jeg har tænkt. Min eneste Trøst er, at jeg aldrig skal blive kjendt af Dem eller Nogen, og at jeg vil blive glemmt, som jeg vil glemme.«

— »Saa gid dog! Men hvo kan have udspredt den nedrige Bagtaelse! Hvad er det dog for et forfærdeligt Forræderi af en Usling eller snakkesyg Kærling, der ikke kjender mig! Og hvor kan hun tro det? Hvorledes kan det i en By som Kjøbenhavn blive uvist i fem Minuter, om en Landsoverretsassessor er gift eller ej! Eller har maaske en Assessor Bagger giftet sig — en Kammerassessor eller saadant Noget? Og lever hun maaske afsides, i en stille Verden, saa at Berigtigelsen ikke let kommer til hende? Saa er der intet Solskin mere!«

»Hvis hun engang skulde møde mig og erfare, at jeg var, er og blev ugift, og vi Begge imidlertid vare blevne gamle og graa — kan man tænke sig noget Tristere! Hjertet er ved at staa stille derved! — Men sæt ogsaa, at hun i Morgen den Dag erfarer, at hun har taget fejl, saa har hun nu engang skrevet det og kan ikke skrive igjen: »Jeg tog fejl«; det vilde hun ikke kunne som Kvinde, medmindre hun først hørte fra mig, erfarede, hvordan jeg længtes — og saa er jeg saa afskaaren fra hende, som om jeg boede i

Maanen — mere, mere! thi jeg kan møde hende paa Gaden og berøre hendes Ærme uden at ane det — det er utaaleligt! Vor Tid har Post, Dampskibe, Jernbaner, Telegrafer — for mig existerer det ikke; thi hvad nytter det Altsammen, naar man ikke ved hvorhen?»

En Tanke kom pludselig som et Meteor i Mørket: avertere. Hvor var den københavnske Familie, til hvem ikke Adresseavisen kom? Han vilde indrykke et Avertissement — men hvordan? »Fritz Bagger er ikke gift.« — Nej, det var for tydeligt. — »F. B. er ikke gift.« — Nej, det var for utydeligt. — Da han ikke kunde finde en heldig Brug for sit eget Navn, faldt det ham ind at bruge hendes, — geb —, og hvorvel det var ham pinligt at udsætte denne, ham næsten hellige Stavelse for profane Blikke, saa trøstede det ham dog, at ikkun En, hun selv, vilde forstaa den. Endnu vaklede han; men man kan nu engang ikke lave en Omelette uden at slaa Æg istykker, og selv om Hjertets fineste Fibre vaande sig ved den Maade, hvorpaa man maa sende en Fe Bud gjennem Adresseavisen, saa underkaster man sig dog hellere dette end at miste Feen.

Endelig, efter mangfoldige Omredaktioner standsede han ved dette: »— Geb! — Det er en Fejltagelse; han venter kun paa — geb —.« Det syntes ham at indeholde Betingelsen for et lykkeligt Udfald, og udmattet af Sindsbevægelse faldt han i Søvn paa sin Sofa.

Nogle Dage efter kom et nyt Brev med den dyrebare Haandskrift; det indeholdt:

»Godt; indfind Dem idag otte Dage hos Fru Knudsen for at lykønske hende til hendes Fødselsdag.»

Det var Solskin efter Uvejret, det var Haabets Regnbue, der hvævede sig fra den endnu af Taarer vaade Jord op til Himlen. »Og saa hører hun jo til det gode Selskab,» sagde Justitsraaden uden at lægge Mærke til, hvorledes han ved disse Ord forraadte for sig selv, hvilken Tvivl eller Mistro der hidtil havde ligget bagved hans Henrykkelse. »Men,» tilføjede han, »det er altsaa mine egne Venner, der have udspreedt Rygtet om mit Giftermaal! Ja, Venner! En Hustru er en Mands eneste Ven. Det er vanvittigt, selv-mordersk at være Pebersvend.»

Den fastsatte Dag kom han for tidlig, Fru Knudsen var endnu alene. Hun blev forundret over hans Lykønskingsbesøg; men da det dog var en Artighed, var Forundringen blandet med Fornøjelse, og Bagger var da heller ikke den Mand, hvem ikke en Dame med Tilfredsstillelse kunde se hos sig. Med den Aandsbevægelighed, man undertiden kan have, netop naar Hjertet er stærkt opfyldt og betaget, gjorde han Vidundere, underholdt Fruen saa livlig, at hun ikke mærkede, hvor lang Tid han tilbragte hos hende. Da Døren endelig gik op, raabte Fruen: »O, det var jo nydeligt! Hjertelig velkommen! Tak for sidst og for alt Godt i Deres Hus! Hvorledes lever Deres

Moder? — Denne fortræffelige unge Dame gjorde jeg Bekjendtskab med i Sommer, da vi laa paa Landet, og endelig er hun saa elskværdig at holde sit Løfte og besøge mig. Justitsraad Bagger — Frøken Hjelm.*

Justitsraaden var ikke vis paa, at det var Hende; men han var overbevist om, at det burde være Hende. Ikke at tale om, at Ingeborg Hjelm virkelig var elskværdig og distinguée, saa var hans Hjerter nu som Fotografens Glas præpareret, havde modtaget Kollodium, og optog det første Pigebillede, der kom det i Møde. Han var ganske bange for, at der skulde komme Flere at vælge imellem. Selve det Ubekjendtes Feglans havde i dette Øjeblik tabt sig for ham; thi hvortindrende skjønt det end kan staa for Fantasien, har det dog ikke Magt imod den smukke, varme Virkelighed, især saalænge denne selv er ny og ubekjendt.

Han nærmede sig og talte til Frøken Hjelm med møjsommeligt dulgt Sindsbevægelse. Hun var venlig og ligefrem; thi det var ikke formedelst Navneligheden faldet hende ind, at Justitsraad Bagger var Assessor Bagger, og den Forestilling, hun havde dannet sig om Assessoren, svarede aldeles ikke til den unge, smukke, belevne Mand, hun nu talte med. Der var jo rigtignok noget Særeeget i hans Væsen, en vis Erotik, som en Dame vanskelig kan tage aldeles fejl af; men den var forenet med en saa umiskjendelig Ærbødighed eller egenlig Ærefrygt, at hun nærmest fik et Indtryk som af en poetisk, ridderlig Natur.

Der kom efterhaanden flere og flere Damer, baade gifte og ugifte; men Bagger havde næsten glemt, hvad Ærinde de kunde have til ham. Endelig kom ogsaa Frøken Brandt, ledsaget af en Søster. I det hun aabnede Døren og saa Bagger ved Siden af Frøken Hjelm, udstødte hun et lille, et meget lille Skrig eller rettere: snappede lydelig efter Vejret og gjorde en Bevægelse, som om hun blev holdt tilbage.

»Aa, min Kjole hang fast,« sagde hun, rettede lidt paa sin Dragt og gik derpaa med smilende Ansigt hen imod Fru Knudsen og bragte sin Lykønskning.

Bagger saa paa Uhret; han havde været der i to Timer. Efter endnu blot at have vexlet et Par høflige Ord med Frøken Brandt brød han op. Hans Besøg havde i alle Maader været saa usædvanligt, gav Anledning til saa megen Kommentar, at man ikke i Korthed kunde omtale det, hvorfor hans Navn slet ikke blev berørt, efterat han var gaaet.

V.

Nu er det vel sandt, at, saaledes som man i længere Tid har set Justitsraad Bagger, har han været mest drømmende og lidende, og Folk, som ikke selv have prøvet noget Lignende, eller som

ikke have Fantasi til at sætte sig ind i en saadan Situation, ville maaske sige, at de kunde have baaret sig bedre ad. Men i alt Fald skal det ikke kuhne siges, at han fra nu af var upraktisk; thi inden otte Dage efter Fru Knudsens Fødselsdag havde han ikke blot erfaret, hvor Frøken Hjelm boede, men lejet sig ind i en Kro nær ved Gaarden og skaffet sig Adgang i Huset, hvilket Sidste endda ikke var saa vanskeligt, efterdi Fru Hjelm var en venlig og gjæstfri Dame, og efterdi hverken hendes Datter eller Søsterdatter troede at burde indtage hende imod ham.

Saaledes hengik fire eller fem Dage, der efter Baggers Udseende at dømme vare ham meget behagelige — han skrev til sine Kolleger i Overretten, at man kun efter et saa møjsommeligt, for Helbreden saa ødelæggende Arbejde, som hans Liv i flere Aar havde været, kunde sætte Pris paa et Efteraar i Naturens Skød — da modtog han en Dag et Brev fra den Ubekjendte af det Indhold: »Vær heldigere end sidst paa Tirsdag Middag Kl. 2 hos Fru Emmy Lund. Læg Mærke til Slaget 2.«

»Mener hun det? Er hun virkelig koket? Jeg synes dog, jeg var ganske heldig endda,« sagde Bagger til sig selv og ventede paa Tirsdagen forholdsvis med Ro; han indsaa i Grunden slet ikke, hvorfor han egentlig skulde ulejlige sig til Byen.

Saa tidlig Tirsdag Formiddag, som det var passende, gik han over paa Gaarden og blev

noget forundret over, at der ikke saas nogen Tilberedelse til en Byrejse. Ingeborg gik i sin sædvanlige Morgendragt og satte sig til at sy. Han ventede til henimod Kl. 12, idet han beregnede, at to Timer dog vare det Mindste, man maatte have til at klæde sig om og kjøre til Byen. Den lange Viser truede med at berøre den lille Viser ved Tallet 12, uden at Ingeborg syntes at bemærke det. Hun kastede kun af og til et ubemærket Blik paa ham; thi det var ikke undgaaet hende, og end ikke de andre, at han var i Spænding og Sindsbevægelse. Paa Slaget 12 — han var netop blevet ene med hende — sagde han pludselig i kort, bævende Tone: »Frøken Hjelm, De ved, at jeg er Overretsassessor.«

»Nej, det ved jeg ikke!« sagde hun næsten med Rædsel og rejste sig. »Nej, det har jeg aldrig vidst!«

»Men tillad mig, kjære Frøken, saa ved De det nu,« sagde han, forundret over, at den Titel eller det Embede gjorde saa stærk Virkning.

»Ja, nu ved jeg det,« sagde hun og holdt Haanden mod Brystet. »Hvorfor siger De mig det? Hvad skal det betyde?«

»Ikke Andet, Frøken Hjelm, end, at saa kan De nok vide, at jeg ikke tror paa Hexeri.«

Lige saa meget som af Ord forstaaes en Tale af den Talendes Fysiognomi, og da Frøken Hjelm saa det baade hjertelige og aandrige eller fiffige Udtryk i Justitsraadens Ansigt, havde hun ikke den Tilbøjelighed, som hun under andre Om-

stændigheder vilde have følt, til hurtig at afbryde Samtalen og gaa bort. Det er ogsaa rimeligt, at hans Stilling som Overretsassessor — som den af Frøken Brandt omtalte Assessor — efter et Øjeblik Tanke dog ikke var hende saa rædselsfuld, som man under den første Overraskelse skulde have troet. Hun svarede derfor: »Men, Hr. Justitsraad, er der da Nogen, som har beskyldt Dem for at tro paa Hexeri?»

»Nej, bedste Frøken; men jeg kan dog forsikre Dem, at i det Øjeblik Klokken slog 12, havde jeg den Tanke, at De inden Kl. 2 kunde flyve bort i en Fugleham.«

»Da Klokken slog 12 nu, Middag? Ikke ved Midnatstid?»

»Nej, nu for lidt siden.«

»Det er mærkværdigt. Kan De tilfredsstille min Videbegjærlighed og fortælle mig hvorfor?»

»Fordi det under almindelige Omstændigheder synes mig umuligt for en Dame at gjøre sit Toilette og kjøre to Mil paa mindre end to Timer.«

»Det er meget rigtigt, Hr. Justitsraad; men jeg agter heller ikke at kjøre to Mil idag.«

»Det var jo ogsaa derfor, at jeg sagde: flyve.«

»Heller ikke flyve. Og for at overbevise Dem og ganske sikkert komme af med Tro paa Troldom, kan De jo holde ud her, indtil — hvad Klokkeslet var det?»

»Klokken 2.«

»Det er to lange Timer; men Justitsraaden kan jo bringe det Offer paa Oplysningens Alter.«

»O, jeg ved et andet Alter, jeg hellere vilde ofre de to kun altfor korte Timer paa —«

»Lad det nu blive paa Oplysningens. De lovede min Kusine og mig, at De vilde læse for os om populær Naturvidenskab og interessante Træk af Dyrenes Liv.«

»Ja, kjæreste, bedste Frøken; men jeg kan jo ikke flyve, min Vogn holder forspændt ved Kroen.«

»O, jeg be'er om Forladelse! Behagelig Rejse, Hr. Justitsraad.«

»Ja; men jeg indser ikke, hvorfor jeg skal kjøre to Mil.«

»Enhver kjender jo bedst sine egne Anliggender.«

»Aa, ja, saamænd. Men jeg i det Mindste kjender ikke mine.«

Frøken Hjelm svarede ikke herpaa, og der blev en lille Pavse.

»Jeg vilde,« vedblev Justitsraaden noget forlegen, »tage mig den store Frihed at foreslaa Dem, Frøken, at kjøre med.«

»Jeg har jo allerede sagt Justitsraaden, at jeg ikke agter mig til Byen idag,« svarede Frøken Hjelm koldt.

»Ja,« vedblev Justitsraaden, følgende sin egen Iderække, »og saa betænkte jeg ogsaa, at saa kunde vi jo lige saa godt blive her.«

I dette Øjeblik var Bagger saa alvorlig og betaget, at Ingeborg ved at høre Ord saa inkommensurable med, hvad hun betragtede som fornuftigt, begyndte at tro ham lidt forvirret og med noget ængstelig Forsken saa paa ham.

Ved at møde dette Blik fra disse Øjne kunde Bagger ikke længer fortsætte den Inkquisition, han havde anstillet i den Hensigt at indvikle Frøken Hjelm i Selvmodsigelser og bringe hende til Bekjendelse. Han gik selv til Bekjendelse og raabte: »Frøken Ingeborg! Jeg beder Dem for Himlens Skyld have Barmhertighed med mig og sige mig, om De venter mig Kl. 2 i Dag hos Fru Lund.»

»Jeg vente Dem hos Fru Lund!« udbrød Frøken Hjelm.

»Er det da ikke Dem, der har skrevet mig til, at — —«

»Jeg har aldrig skrevet til Dem!« raabte Ingeborg og næsten rev Haanden bort, som Bagger søgte at gribe.

»For Guds Skyld, gaa ikke, Frøken — kjæreste, bedste Frøken, De maa tilgive mig, De skal vide Alt!«

Og nu gav han sig til at fortælle, ikke ordnet og logisk, men tvertimod paa en Maade, der bedrøvelig viste, hvor lidet selv vore dygtigere Jurister uddannes til mundtligt Foredrag.

Men alligevel var der i hans Ord en vis, næsten vild Veltalenhed, og desuden havde Frøken Hjelm endel Forkundskaber, der hjalp hende til

at forstaa og udfylde, hvad der under Justitsraadens urolige Foredrag blev oversprunget. Endelig var det, han egenlig og ordret omtalte, skjønt i sig interessant, slet ikke Hovedsagen; medens Ordene beskæftigede sig med Hvirvelvind og Breve, talte Stemme og Blik uvilkaarlig en sand, ærlig, ikke ganske sædvanlig Lidenskabs Sprog, og hvorvel en Uvedkommende ved at høre et saadant Foredrag kunde finde det komisk, lyder det dog meget alvorligt for den, der er Gjenstanden og lytter med Sympathi.

»Ja, men, hvad saa?« spurgte endelig Ingeborg med et blidt Smil og uden at trække den Haand tilbage, som Bagger havde grebet. »Den egenlige Mening af, hvad De har fortalt mig, er, at Deres Tro er lovet til en anden, ubekjendt Dame.«

»Nej, det var ikke den egenlige Mening —«

»Men det er dog et Faktum. I det Øjeblik, De staar ved Alteret med En, kan en Anden træde frem og gjøre Fordring paa Dem.«

»O, den Slags Fordring! Et Stykke Papir uden Navn bortsendt i Luften! Juridisk har det aldeles ingen Gyldighed, og moralsk har det da ingen Magt, naar jeg elsker en Anden, som jeg elsker Dem, Ingeborg!«

»Ja, det ved jeg dog ikke. Der synes mig at være noget Pinligt i at blive sin Ungdom og dens Løfter utro og vide med sig selv, at man har skuffet en Anden.«

»De siger det saa alvorlig, Ingeborg, at De gjør mig fortvivlet. Jeg indrømmer, at der er

Noget . . . Noget, jeg vilde ønske anderledes . . .
men for Himlens Skyld, gjør det dog ikke saa alvorligt!»

Eftersom Ingeborg vidste saa god Besked, kunde hun jo ikke opfatte Sagen saa alvorlig, som hun sagde; men hun havde i Hast betænkt eller følt Alvoren fra en anden Side: Det vilde ikke gaa an for en Ægtemand med saa megen Fantasi som Bagger, bestandig at have noget ubekjendt Feagtigt liggende ude i Horisonten, gjørende Krav paa ham fra hans Ungdoms Tid, og paa den anden Side var det hendes Følelse imod, endog med Tro paa hans Tavshed, at meddele ham, at det var Frøken Brandt, der spillede Feen.

Hun sagde til ham: »De maa have Deres Brev, Deres Gjældsbevis, Deres Ægteskabsløfte tilbage.»

»Ja,« svarede han med et modløst Suk, »det er sandt nok, det burde jeg; men hvor skal jeg henvende mig? Det er jo netop den umaadelige Vanskelighed!«

»Skriv med samme Post som den forrige.«

»Hvilken?«

»Lad den Hvirvelvind, som bragte det første Brev til sin Bestemmelse, ogsaa tage sig af det, hvori De forlanger Deres Ord tilbage.«

»O, det mener De ikke. Eller hvis De mener det, saa maa jeg ærlig tilstaa, at jeg ikke er ung længer eller har faaet en anden Ungdom. Jeg

har ikke Mod til at skrive Noget, af Frygt for, at det skal komme til Andre end til Dem.«

»Saa ser jeg nok, at jeg idag dog alligevel maa være Hex. Skriv, saa skal jeg besørge Brevet — betænker De Dem?»

»Nej, det tog mig blot et Øjeblik Tid at fatte den Forjættelse, der ligger i, at De vil tage Dem af mit Brev. Jeg lyder Dem blindt — men hvad skal jeg skrive?»

»Skriv: Kjære Fe, eftersom jeg bejler til Frøken Hjelms Haand og Hjerter —«

»O, De anerkjender det! O, Ingeborg, Herrens Velsignelse over Dig!« sagde Bagger og vilde rejse sig.

»— beder jeg Dem sende mig min Seddel tilbage. — Har De det?»

»Ja, Ingeborg, min Ingeborg, min usigelig elskede Ingeborg! Hvor Sproget dog er fattigt, naar Hjertet er saa fuldt!»

»Saa Navn, Dato og Adresse. Har De det? — Efterskrift: Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg hverken ved, hvem De er, eller hvorledes dette Brev skal komme til Dem. — Har De det?»

»Det kan jeg i Sandhed give. Jeg er saa blind som«

»Lad mig saa tilføje Hexeformularen.«

»O, Ingeborg, Du vil skrive paa samme Papir som jeg, i det Brev, hvor jeg har skrevet det!«

»Ræk mig nu Pennen. Vi maa have Brevet sendt til Poststationen inden Kl. 2.«

»Kl. 2. Hvor underligt. Der staar i det sidste Brev: Læg Mærke til Slaget 2.«

»Det vil vi,« sagde Ingeborg.

Hun skrev: »Kjære Frøken Brandt, ogsaa jeg beder Dem sende Justitsraaden Sedlen tilbage, og jeg beder Dem anføre paa den: Givet mig af Frøken Hjelm. Det er jo bedst for alle Parter, at den Spøg ikke kommer i Folkemunde. De skal med omgaaende Post faa Deres Breve tilbage.«

VI.

Det er velvillige Gemyter tilladt at tvivle om, hvad der egentlig havde været Frøken Brandts Hensigt. Maaske havde hun blot villet anstille skjelske psykologiske Forsøg og overbevise sig om, ved hvor mange Formiddags-Gratulationer en Justitsraad og Landsoverretsassessor kunde bringes til at indfinde sig. Selve Sindsbevægelsen, hun var nær ved at forraade, da hun hos Fru Knudsen saa Bagger ved Frøken Hjelm's Side, kan have været ren Forbavselse over Tilfældets Lune: Enhver af os Andre, der havde vidst Besked om Hvirvelvinden, Brevet og Ingeborgs Opgivelse deraf, vilde ogsaa være bleven forbavset ved at se hende og Brevskriveren førte sammen alligevel, og vi vilde maaske ikke med

saa megen Lethed og Fuldstændighed kunne have skjult vor Overraskelse. Brevet til Bagger, hvori Frøken Brandt imod bedre Vidende omtalte ham som gift, kan have været et oprigtigt Forsøg paa at ende det Hele, et i Fortrydelse og Ængstelighed hurtig grebet Middel til at lægge en uoverstigelig Hindring for hende selv; men det kan jo rigtignok ogsaa have havt det Formaal at se, hvor vidt Bagger havde fænget, og hvor megen Aand og Fantasi han havde til at give det tilkjende. Jo mere man tænker derover, desto mindre føler man sig i Stand til at give nogen af de to Udtydningsmaader absolut Fortrin. Dog vil man have lagt Mærke til, at selv Ingeborg i sin lille Skrivelse omtalte Sagen som en »Spøg«. Paa den anden Side, hvis det var Alvor, hvis hun havde »følt Noget« for Justitsraad Bagger, saa lader os trøste os over det Pinlige med det Faktum, at Frøken Brandt var en velopdragen Pige, og at hendes Forstand havde Herredømmet over hendes Følelser. Hun kunde med et Blik se, at Feltoget var til Ende, og derhos, at hun ved at modtage Freden *pure et simple* vel ikke beholdt nogen Erobring, men bevarede *status quo ante bellum*, hvilket oftere mellem Krigsførende er blevet anset for saa respektabelt, at begge Parter officielt have sunget *Te Deum*, skjønt vistnok kun den ene Part kunde synge det af Hjertet. Det er og maa nu blive uafgjort, hvorledes det i Virkeligheden forholdt sig; men i

begge Tilfælde var en tydelig og lige Linje dragen for hende, og den fulgte hun.

Næste Dag kom Sedien i Konvolut til Justitsraaden.

Da Bagger i Ingeborgs Nærværelse aabnede Brevet og gjensaa sin savnede Ungdomsepistel, skjælvde han som en Mand, hvem Aandevedenen synlig gaar forbi. Men da han opdagede den tilføjede Bemærkning, raabte han i yderste Forbavselse: »Er jeg vaagen? Drømmer jeg? Hvordan er dette muligt?»

»Hvorfor skulde det ikke være muligt?» spurgte Ingeborg. »Hvem Anden skulde Brevet oprindelig være kommet til, end til — geb —?»

»— Geb —? — Geb —? Ja, hvem er — geb —?»

»Hvem Anden end Ingeborg? Er det ikke tredje, fjerde og femte Bogstav i mit Navn?»

»Oh!» raabte Bagger og slog sig for Panden, og idet han i næste Øjeblik greb Ingeborgs Haand, tilføjede han med et Blik, der var dumt af Lyk-salighed: »Jeg har, i Sandhed, havt mere Lykke end Forstand!»

Ingeborg svarede smilende: »Det maa den vente, der betror sin Skæbne til Vindens flyvende Post.»